

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 28.04.1978, sp. zn. 7 Tz 6/78, ECLI:CZ:NS:1978:7.TZ.6.1978.1

Číslo: 11/1979

Právní věta: Řídí-li motorového vozidlo řidič, jemuž bylo podle § 13 odst. 2, resp. § 14 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb. rozhodnutím dopravního inspektorátu odňato řidičské oprávnění, vykonává činnost, která mu byla zakázána ve smyslu znaků přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb., o přečinech.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 28.04.1978

Spisová značka: 7 Tz 6/78

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: 150/1969 Sb. § 7 písm. b) 87/1964 Sb. § 13 odst. 2
§ 14 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ČSR k stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR vyslovil, že usnesením krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 7. 1977 sp. zn. 3 To 272/77 byl porušen zákon v ustanoveních § 257 písm. a) tr. ř. a § 7 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb.

Z odůvodnění:

Městský prokurátor v Ostravě podal okresnímu soudu návrh na potrestání obviněného pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb., jehož se měl obviněný dopustit tím, že dne 6. 1. 1977 v 15.30 hod. v Ostravě - Mar. Horách na Gottwaldově ulici řídil osobní automobil, ačkoliv mu bylo rozhodnutím dopravního inspektorátu MS VB v Ostravě ze dne 6. 9. 1976 č. j. 40-DS-76 odňato na základě ustanovení § 13 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb. řidičské oprávnění.

Okresní soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 3. 1977 sp. zn. 3 T 54/77 uznal obviněného vinným tímto přečinem a uložil mu trest odnětí svobody na tři měsíce, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu dvou roků.

K odvolání obviněného krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 11. 7. 1977 sp. zn. 3 To 272/77

zrušil podle § 257 písm. a) tr. ř. výše citovaný rozsudek okresního soudu a s odkazem na § 222 odst. 2 tr. ř. postoupil trestní věc obviněného dopravnímu inspektorátu MS VB v Ostravě k projednání jako přešupek podle § 10 písm. a) zák. č. 60/1961 Sb. Své rozhodnutí zdůvodnil v podstatě tím, že odnětí řidičského oprávnění podle § 13 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb. (na doporučení lékaře pro zdravotní neschopnost k řízení motorových vozidel) nemá účinky trestu zákazu činnosti, jako je tomu u odnětí řidičského oprávnění podle § 14 odst. 2 cit. vyhl., a tudíž v jednání obviněného nelze spatřovat přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb., ale pouze přešupek.

Proti usnesení krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 7. 1977 sp. zn. 3 To 272/77 podal ministr spravedlnosti ČSR ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona. Podle názoru stížnosti pro porušení zákona krajský soud v napadeném usnesení činí z hlediska důsledků nesprávně rozdíl mezi odnětím řidičského oprávnění z důvodů uvedených v § 14 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb. a jeho odnětím z důvodů uvedených v § 13 odst. 2 cit. vyhl., kterýžto důvod byl použit v rozhodnutí dopravního inspektorátu MS VB v Ostravě u obviněného. V obou těchto případech jde o rozhodnutí státního orgánu, které podle názoru stížnosti pro porušení zákona svou povahou zakazuje řízení motorových vozidel bez ohledu na to, zda důvodem odnětí řidičského oprávnění byla nespolehlivost, nezpůsobilost nebo neschopnost řídit tato vozidla.

Právní názor krajského soudu uvedený v napadeném usnesení k výkladu znaků přečinu podle § 7 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb. nelze považovat za správný. Přečinu podle tohoto zákonného ustanovení se dopustí ten, kdo maří nebo ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu tím, že vykonává činnost, která mu byla zakázána. Z toho nelze nikterak dovodit, že musí jít pouze o zákaz činnosti uložený formou trestu, jak již je ostatně judikováno v případě nerespektování rozhodnutí DI VB o odnětí řidičského oprávnění podle § 14 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb.

Krajský soud v Ostravě v napadeném rozhodnutí činí z tohoto hlediska neprávem rozdíl mezi důvodem rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění podle § 14 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb. a důvodem jeho odnětí podle § 13 odst. 2 cit. vyhl. Závěr o tomto rozdílu také krajský soud blíže nezdůvodnil.

Podle ustanovení § 14 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb. může okresní dopravní inspektorát rozhodnout, že se řidičské oprávnění odnímá, stal-li se řidič nespolehlivým k řízení motorových vozidel (§ 7 odst. 1 vyhl.). Podle § 7 odst. 1 cit. vyhl. spolehlivým k řízení motorových vozidel není, a) kdo se podle rozhodnutí soudu, národního výboru nebo okresního dopravního inspektorátu dopustil trestného činu nebo přešupku, z něhož vyplývá, že nemá v době podání žádosti o řidičské oprávnění dostatek kázně potřebné pro bezpečnost silničního provozu, b) kdo požívá často a nadměrně alkoholické nápoje nebo kdo požívá omamné prostředky, c) ten, komu je soudem zakázáno řízení motorových vozidel.

Podle ustanovení § 13 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb. může podle výsledků přezkoumání tělesné nebo duševní schopnosti řidiče lékařskou prohlídkou nebo přezkoušením jeho odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel okresní dopravní inspektorát rozhodnout, že se řidičské oprávnění omezuje nebo odnímá.

Ze srovnání obou těchto důvodů odnětí řidičského oprávnění vyplývá, že v obou případech musí k tomuto odnětí dojít na základě rozhodnutí příslušného státního orgánu a též oba tyto případy mají stejné důsledky, tj. zákaz řídit motorová vozidla. Motorové vozidlo totiž podle ustanovení § 1 odst. 1 vyhl. č. 87/1964 Sb. smí řídit jen ten, komu udělil okresní dopravní inspektorát Veřejné bezpečnosti řidičské oprávnění.

Z těchto skutečností vyplývá závěr, že i odnětí řidičského oprávnění rozhodnutím dopravního inspektorátu VB podle ustanovení § 13 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb. má tytéž důsledky jako zákaz řízení motorových vozidel, tedy určitého druhu činnosti. Řídí-li někdo motorová vozidla po vydání takového rozhodnutí, naplňuje tím formální znak výkonu činnosti, která mu byla zakázána, uvedený v

ustanovení § 7 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb., o přečinech. Porušování zákazu řízení motorových vozidel v takovýchto případech může být za určitých okolností závažnější z hlediska bezpečnosti silničního provozu než v případech porušování takového zákazu vysloveného z jiných důvodů.

Aby však tato osoba mohla být uznána vinnou přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle citovaného zákonného ustanovení, musí být stupeň nebezpečnosti činu pro společnost vyšší než nepatrný (§ 1 odst. 2 zák. č. 150/1969 Sb.). Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost pak je nutno hodnotit ze všech hledisek uvedených v ustanovení § 3 odst. 4 tr. zák., které vzhledem k ustanovení § 13 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. platí i pro přečiny. U obviněného je třeba v této souvislosti přihlídnout zejména k jeho předchozímu odsouzení z roku 1972, které není zahlazeno a neplatí o něm zákonná fikce, že se na něho hledí, jako by odsouzen nebyl, k jeho negativnímu hodnocení z místa bydliště a dále i k tomu, že byl značně neukázněným řidičem, který má v evidenční kartě řidiče od roku 1971 celkem 10 záznamů o spáchaných dopravních přestupcích, další záznam se pak týká nyní projednávaného činu. Od doby, kdy bylo vydáno rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění podle § 13 odst. 2 vyhl. č. 87/1964 Sb., obviněný podle těchto záznamů již třikrát řídil motorové vozidlo a porušil tak zákaz tuto činnost vykonávat. Je proto nepochybné, že u obviněného je dán i vyšší než nepatrný stupeň nebezpečnosti činu pro společnost.

Proto bylo vysloveno, že napadeným usnesením krajského soudu v Ostravě byl porušen zákon v ustanovení § 257 písm. a) tr. ř. a § 7 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb.